

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 8.

V Kranju, dne 23. julija 1927.

Leto I.

„Takega tovarniškega slugo pa še nisem imel. Kadar vas potrebujem, niste tukaj. Kaj je temu vzrok?“

„Oprostite, to je že v krvi gospod šef, moj oče je bil policaj . . .“

Z glavo skozi zid.

Minuli teden bi se kmalu zgodila velika avto-nesreča. Nekemu automobilistu se je tako mudilo poročati „Škratu“ o pobuni na Dunaju, da je hotel kar z avtomobilom skozi vrata. Ker pa uredništvo ni še tako zelo razširjeno, se mu je to pač ponesrečilo. - Malo več pažnje treba...

—fi—

Tingl tangl.

Nekaj, kar ni drama, ne povest, torej kratko in malo: tingl tangl.

OSEBE:

Polde, tajnik in peresnik,
Lev, lovec in posestnik.
Mirko, začasno zdaj pisar,
Franci, oštir in gospodar.
Jaka, posestnik in tvorničar,
Pavel, ribolovec in gostilničar.
France, mnogih društev funkcionar.
Mica, z Mirkom poročena,
Pavla, od oštirja žena.

Poleg tega razni gostje: Micke, France, Janezi in Janče itd. itd.

Tako nekako (oz. saj podobno) se začne vsaka drama. Ker pa smo dejali, da to ni drama, ampak nekaj, kar ni drama, lahko to odpade.

Burka se podobno začne. Mesto Polde je lahko tu Luka, mesto Lev — Fazan, mesto Franci — Korade, mesto Jaka — Glažovna ali še kako drugače, kakor pač nanese zahteva burke po številu in imenu oseb. (Ime je samo na sebi iluzorno. Vseeno je, uganja li norčarije Peter ali Pavel, norec ostane navadno

tisti, ki piše.) Burka (kakor tudi drama) se nadaljuje podobno:

I. dejanje.

Gostilniška soba. V ozadju veža iz katere vodijo ena vrata na dvorišče in vrt, druga v kuhinjo. V desnem kotu peč. Ob njej miza in stoli. Na levi (in desni) dvoje oken skozi katera se vidi vrt z lopo in prostor za balinanje. Ob oknih dolga klop in miza. Na desni, v ospredju, miza s par stoli. V levem kotu kredenca s steklenicami in kozarci. Poleg nje stoječa, starinska ura.

To stvar imenujemo scenerijo burke (oz. drame) ali, da se bolj domače izrazim: ta scena naj nam predstavlja oni kraj, kjer naj se dejanje burke vrši. Ima pa lahko burka eno dejanje ali dva, tri ali celo pet in se lahko vsa dejanja vrše na enem in istem kraju (t. j. scenerija ostane ves čas ista) ali pa — vsako na drugem. Kar se naših odrov tiče bi svetoval in priporočal vsem cenjenim g. pisateljem, da se drže v vseh dejanjih ene scene kajti — Osel! Čemu vse to, ko smo vendar dejali, da naš „Tingl tangl“ ni ne drama, ne burka. Naj bosta kakršni hočeta in naj ima radi nas vsako dejanje deset scen in vsaka izmed scen, še po eno pod sceno. Nam nič mar!

Polagoma skoro neslišno je poljubila poletna noč mater zemljo, še vso dišečo in prepojeno od vročih žarkov julijskega solnca. Kakor kozel med ovčicami se je bahato in samozavestno pomikal mesec, sredi nebrojnih čred zvezd, po nebesnem svodu in sipal svoje žarke na pokojno in miruželjno vas. Tišina vsepovsod. Le tam ob potoku je zavriskal Krulčev Peter v pozdrav svoji Meti, ljubljeni in zvesti. Milo, ah, tako milo je zavriskal, da so prišle sosedovemu Pozoru solze v oči, spremljane z milim tuljenjem, milim bolj, kot je petje slavčka, in da so se zbudile žabe in krote v bližnji mlaki, ter v glasnem koru dale duška svojemu dopadenju nad ljubeznijo, lepo in čisto, da jo ne premore — Šema! Kup fraz in kup besed, nazadnje bi bilo pa to še kot uvod v sramoto in spotiko dostojne povesti. Naš „Tingl tangl“ ni povest, še manj burka in še veliko manj drama. Vse to je torej za nas brez koristi.

Kaj pa je potem naš „Tingl tangl“? Nič? O ne, prijatelj in cenjena bralka. Kajti, če bi bil „Tingl tangl“ to, kar ni — in če bi ne bil to, kar je, bi jaz zdajle mirno lahko napisal k vsemu temu piko, klicaj ali vprašaj in — konec, pa amen. Ker pa ni nič ampak je nekaj, zato ne bo ne pike, ne konca in še manj amen za njim.

Kaj je pravzaprav? — Tingl tangl. Malo rečeno, še manj povedano. No, da ne bo preveč majanja z glavo sem in tja in dvomov o kakovosti mojih možganov ter povpraševanja po zdravju moje pameti, naj na kratko povem: prijatelj in cenjena bralka — jaz sam ne vem. Ja, ja, prav res. Jaz sam ne vem, kaj je pravzaprav ta „Tingl tangl“ oziroma, v katero kategorijo naše literature bi ga uvrstil. A se temu ni čuditi kajti, imaš danes toliko in tako različnih kategorij, pa bodisi pri železnici, pošti ali v ministrstvu prosvete in njega področju, da se ne spoznajo iz njih niti tisti, ki so jih sestavili. Ne verjameš? Vprašaj one, ki so bili prevedeni ali sprejeti v državno službo. Čudež je bil, če so na prvi mah zadeli kategorijo, v katero je spadal. O marsikom pa še danes ne vedo, če je v pravi

ali ni . . . Kakor je v področju posameznih ministrstev preveč kategorij, tako jih je v literaturi premalo. Ali pa je baš obratno in jih je tam premalo. Ali pa je baš obratno in jih je tam premalo, tu pa preveč. Bodi kakor že! Kljub obilici oz. pomanjkanju kategorij ne veva, kam bi urinila ta nesrečni „Tingl tangl“. Smili se mi kajti — komaj je zagledal svetlo luč papirja, že ne vedo, kam bi z njim. Nič zato kajti, kjer jih je pa premalo, tam tudi ena več ne škodi. E, pa da! Kakorkoli že je, eno bova dodala in jo na kratko imenovala: „mešanica“ ali drastičnejše „godlja“.

Naš „Tingl tangl“ sva torej srečno spravila pod streho. Veva, da spada v vrsto imenovano — godlja. To pa še ni vse kajti, v naši mili literaturi je vsaka vsaka vrsta definirana — tako: drama, burka, povest, balada, romanca itd. Dobro bi bilo, da bi še midva utemeljila in definirala na novo upeljana godljo. Pa jo dajva! — Godlja, če je prešičeva, je zmes krvi, vode, riža ali kaše. V tej zmesi plava semintja kako črevo, potem ji je dodano malo majarona, nageljnovih žbic in po potrebi še drugih dišav. Potem je ta godlja lahko okusna ali zanič. Če pa dolgo in na toplem stoji, potem se skisa in ni užitna, če tudi je bila prej okusna. To bi bila definicija svinjske godlje. Najina pa naj bo literaturna. Od svinjske definicije sva pridobila le toliko, da veva, da je godlja zmes. Ker pa je zmes lahko poljubna, naj ta obstoja iz začetka drame, nadaljevanja burke in uvoda povesti. Mesto črev, majarona in drugih dišav bova pa še par stvari navrgla . . . Tako, zdaj lahko vzameva osla in šemo nazaj, kajti, ono kar je bilo v začetku vseeno ni bilo odveč, ampak jako koristno za najino godljo. Bravo dê!

Kar se oseb tiče, lahko ostanejo kakor so. Navada je sicer, da je imenu pridano še „pisanje“ na pr. Polde Svinčnik. Ta navada pa se mi ne zdi umešna kajti, s tem se misli določeno osebo in je lahko potem dotična oseba užaljena v dno duše radi pisanja o njej, čeprav je bilo posneto iz njenega resničnega nehanja in delovanja. (Sicer se mi tudi to ne zdi v redu, da je kdo radi priimka užaljen. Kje je zapisano, da dotični priimek ne nosi več oseb. Jaz na primer sam ne vem, koliko in kakšnih priimkov imam. Kar jih poznam, so jako pestri in pisani in je eden izmed njih podoben celo konjskemu odpadku na cesti samo s to razliko, da je moškega spola. Nekateri me zopet kar na kratko imenujejo in kličejo s „fi“ Te bi prosil, da dodajo, kadar me tako imenujejo, — „brez eh na koncu“, kajti živina mislim, vseeno še nisem . . . Pa nič zato. Tudi brez dodatka ne zamerim nikomur.) Če torej označimo posamezne osebe samo s krstnim imenom napr. Polde, ne bo nihče prizadet, ker je Poldetov tisoč in več, ter so veliki in majhni, z očali in brez, potem taki ki, in taki, ki ne škripljejo z zobmi itd. itd., kakor pač nanese potreba in čas, da je Polde velik in koščen, črnih las (kar jih je še) in oči ter tak, da škriplje z zobmi — torej kratko in malo: v vseh ozirih in lastnostih izboren fant, vdovec, mož ali kar že hočeš. Toliko za enkrat njemu v dopolnilo. Več v godlji sami . . . Lev je divja zver, ki živi tam v daljnji Afriki. Pa tudi v Evropi jih je precej. Varne pred njim niso živali pa tudi ljudje ne. Ima štiri noge: dve spredaj, dve zadaj ter navadno tudi pozimi ne hodi oblečen. Vse to velja le tedaj, če se piše z malo. Ta, ki nastopa v naši godlji, se piše z veliko, ima dve nogi manj kot oni,

ki se piše z malo, nosi hlače in ostalo, kot vsi ljudje, moškega spola. Tudi ne grize ampak je fant od fare v vsem. — Kar se ostalih tiče bi omenil: Jaka odtehta vse — po teži in tudi drugače. Kar se teže tiče, ga je za dva Mirka. Franci ne zaostaja dosti za njim. Oba skupaj bi odtehtala vse ostale. A, da ne bo predolgo. Vsi, od prvega do zadnjega, so ljudje. Eden je velik in zastaven, drugi majhen in suh, enemu manjka to, drugemu ono, večini pa denar. Če se vzamejo skupaj so prav imenitni ljudje in že gre. Toliko o ljudeh in osebah naše godlje.

Dalje prihodnjič.

Varstvena znamka alkoholistov, družbe
z neomejeno zavezo . . .

**Rešitve „Kaj je Adam našel za
figovim peresom“ ne bomo pri-
občili, ker je Adam to zadevo
pač sam za sebe obdržal.**

(Edino to nam je znano, da je bil zelo razočaran.)

—fi—

Slavček in krota.

Pel je slavček na večer lepe majske noči. Kakor da bi zastalo življenje v naravi. Vse se je udajalo sladkim in mamljivim glasom slavčkove pesmi; cvetlice in drevje, celo valčki bistrega potoka in veter nad njim so pritajeno šumeli, da ne bi motili s svojim šumenjem opojne melodije.

Tedaj je prilezla krota iz bližnje mlake. Jezila jo je svečana tišina posvečena sladkim melodijam in pričela na vse grlo kvakati . . . Utihnil je slavček in krota je kvakala še bolj, da bi s svojim kvakanjem že v kali zamorila vsako konkurenco.

Vse naokoli je tedaj zadonel vesel smeh; smejala se je drevje s svojim šelestenjem, smejali valčki potoka s svojim šumenjem, smejale cvetice na polju in ptice po drevju. Prisluhnila je krota in dejala sama pri sebi: Če drugega ne, sem saj dober humorist!

Bratje, koliko takih humoristov je med nami.

Iz svetovne vojne.

Ribničan Vrbán je stal kot avstrijski vojak na straži v Karpatih. Kar pade blizu njega granata iz ruskega topa. Naš Vrbán ostrmi, ko pa zasliši novo topovsko grmenje sovražnikovo, ogorčen zakriči: „Ali ste norci, ali ne vajste, da so ljudje tukaj?“

Ne bi bilo slabo.

Jaka Čaplja je prišel k prijatelju, ki je bil silno marljiv. Da bi še drugim vcepil v srce svoje prepričanje, da je treba delati in delati, dal je napraviti v predsobi velik napis: Čas je zlato. Ko Čaplja te besede vidi pravi: „Ko bi imel toliko zlata kot časa, bi bil eden največjih bogatašev.“

Joro:

V zakonu.

Žena:

Ali veš kaj si mi rekel
Ko si pred oltar me vlekel,
Iz kvartirja zdaj me Ti podiš,
Da ostal bi sam v — hiš.

Mož:

Kar sem rekel sem pozabil,
Če sem Ti pa kaj napravil,
Si preskrbim pa drug kvartir,
Bom vsaj imel pred Tabo mir.

Zena:

Veliko hudega si mi storil
In kmalu bi me 'snoč' umoril
Tišal si me po 'noč' za vrat,
Da smrt sem videla na vrat.

Mož:

Srečna bod da Te nalomim
Z močnima dvema bunkama,
Čast Ti s tem jaz le poklonim
A jaz pa pijem iz frakelna.

Zena:

Saj sem vedla jaz — Ti krava,
Da si snoči sit ga bil,
Tvoja je to edina slava,
Če na „šanku“ ostanke bi popil.

Mož:

Tih! Razbijem Ti prav vse,
Da ne bo kaj za smetarje,
Pa boš rekla: „Saj si bil trezen
Moj možiček dobri nežen.“

Žena:

Oh, preljub moj mož,
Pozabi vse, kar sem Ti rekla,
Če me več nabil ne boš,
Ti bom potičko jutri spekla.

Mož:

Ne maram za potico jaz,
Daj mi sem en par klobas,
Zraven mora biti hren,
Da ne bo v želodcu dren.

Žena:

Danes petek velik je,
In hkrati velik post,
Klobase jesti se ne sme,
Za pit imaš pa — mošt.

Mož:

Mošt le sama, Lucka pi
Men pa šnopčka prec nali,
Če ne začnem rebra štet
In črn imela boš hrbet.

Žena:

(Poklekne v kot in prosi Boga,
Da jo vzame kmalu s sveta).
Le čakaj če me Bog usliši,
Ostaneš sam zares v hiši.

Mož:

Nikamor se ne ganeš,
Stori kar sem rekel — vse,
Mene briga od kot vzameš,
Samo da na mizi je.

Žena:

Cele dneve sem štrikala,
Perilo sem gospodom prala,
Da bi kakšen krajcer bil,
Pa si mi še te zapil.

Mož:

Molči! (Razbija blin, čin, čin),
No zdaj imaš dovolj črepin,
Da boš se odvadla klepetati
Po nepotrebnem gobezdati.

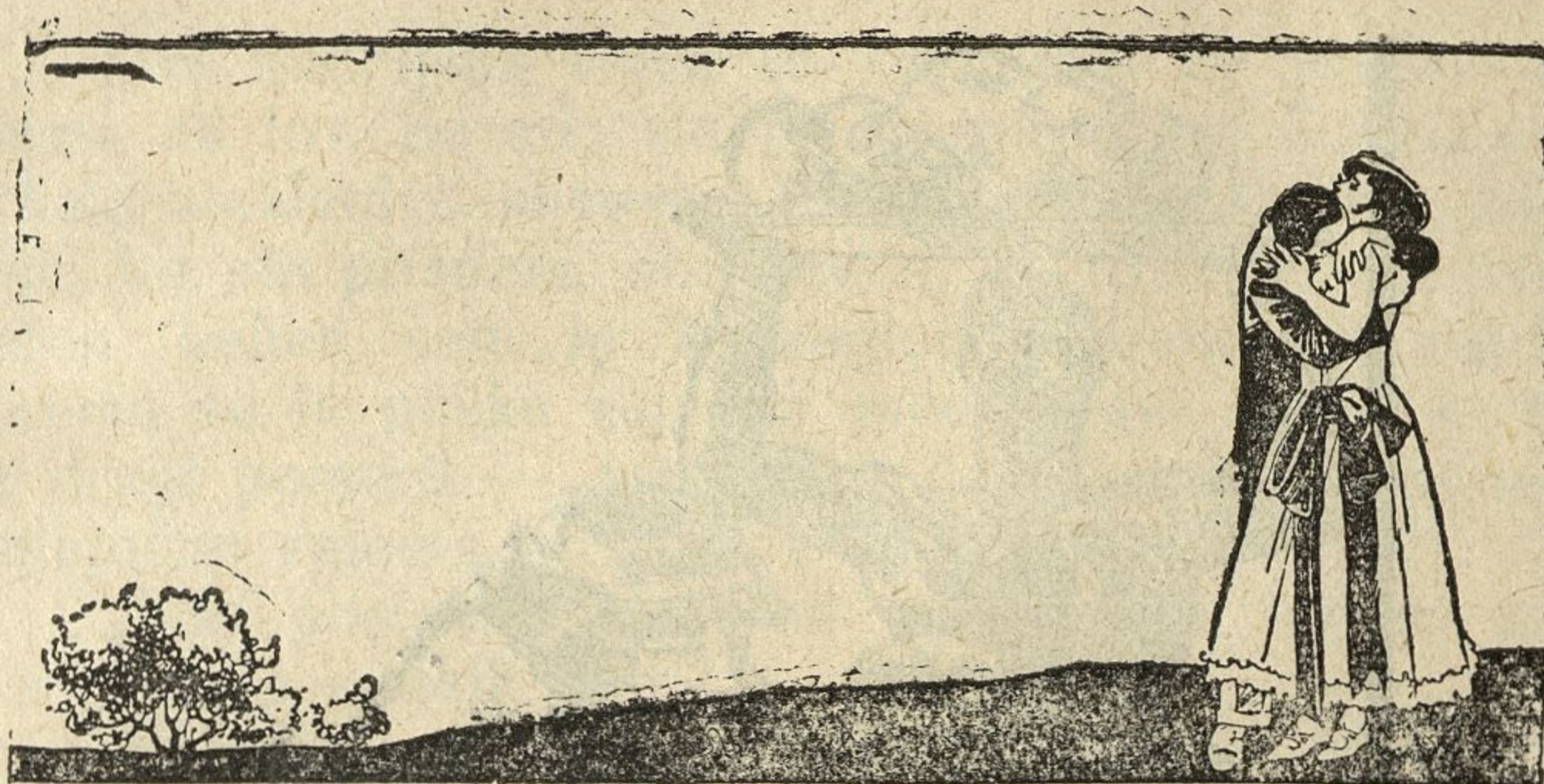
Žena:

Meni zdaj je res za uiti,
Vse v prah zdrobljeno je,
Šalce, krožniki so ubiti,
Edino ura cela je.

Mož:

Jutri kupi vse novo,
Potem pa marš od hiše kuj,
Če ne Ti bode spet hudo,
In najslabše čevlje si obuj!

Franjo Čiček bi se rad oženil in poprosi zalo Elizabeto Skok za ženo. Ona pa mu pravi: „Vzamem vas za moža, a samo če greva praznovati poročno noč na severni tečaj.“ Čiček na ta pogoj sprva ne ve besede, potem pa reče: „Ne razumem zakaj to! Meni se zdi, da se hočete norčevati iz mene. „O ne,“ odvrne Elizabeta, „ampak na severnem tečaju traja noč šest mesecev“

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Joro.

Ljubljanske slike.

Na kolodvoru.

Tu „cajtenge“ prodajajo žene
in vpijejo, le k men' pojte!
Jaz imam vse, imam tud' „Škrata“,
no, kup' ga fant, za tvoj'ga ata;

Nedaleč proč sedita dva,
ki čevlje snažita oba.
Če gospodična jih čisti' da,
krilce nad kolenom naj ima . . .

Pred hotelom „Union“.

Vsak' dan eleganten tu berač,
ves zvit v klopčič je drugač';
klobuk pred vsakim doli sname
in misli si: bo li kaj zame?

Ker ga pa že vsak pozna,
da hiš že več ima doma,
mu malokdo da milodar,
ker ni potreben petih par.

Pri Prešernovem spomeniku.

Vse polno je postreškov tukaj,
če greš mimo njih lepo se sukaj,
drugač' dobiš takoj „ime“,
če „paše“ tebi ali ne.

Če imaš s seboj prtljag,
postreže ti takoj možak.
Potrebno jim je čast izkazati,
predvsem pa mastno jih — plačati.

„Za vodo“.

Če kdo „Za vodo“ jo koraka,
obleke razne vid' — do fraka.
Vse polno Šupcev mrgoli,
saj „pocen“ in dobro se dobi.

Če pa v oblek' dobiš stenico,
pokliči našo pridno Mico,
katera ob Ljubljanc' sedi
in čaka, da se „kšeft“ nar'di.

V Trnovem.

Mejduh ja, tukaj je pa raj,
tu dela sladoled se vsaj.
Transportira se ven letno:
izvoz je velik — neverjetno.

V gostilni Oklič muska svira,
domač pridelek koketira.
Je gospodična al' gospa,
saj se ponoči ne pozna.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Dober nasvet.

V kavarni sta sedela dva prijatelja. Enemu se je venomer zdehalo. Ali si zaspan? vpraša ga drugi. Seveda, celo noč ne spim. Veš oženil sem se, pa imam tetovirano ženo; pa mi ponoči pride to na misel, da vso noč ogledujem tiste podobe.

Hitro se je izdal.

Matevž Suhovič je bil v silnih stiskah. Ker je imel poslopje zavarovano, prišel je na idealno misel, da bi zažgal hišo in si z zavarovalnino pomagal. Prižgal je netilno vrvico in izračunal, da mora začeti goriti ob šestih. Vlegel se je na travo in in zaspal. Kar ga iz najlepšega spanja prebudi sosed: „Matevž, vstani, hiša je v plamenu.“ Ta plane kvišku, rekoč: „Ali je že šest ura.“

Dober vojak.

Tomažeta Kozaka so postavili za stražo h kanonu. Patruljuči častnik dobi kanon sam, straže pa nikjer. Kozak pride k raportu in tam ga vprašajo, kako more biti tako nepreviden, da se odstrani z mesta, kamor je bil postavljen. Pa odvrne modri Tomaže: Ponižno javljam, gospod kapetan, če pride eden, ne bo kanona odnesel, če jih pa pride več, pa ne morem sam nič opraviiti proti njim.

Naročajte naš list!

Med šoferji.

— Jaz imam v motorju 6 cilindrov, pa sem komaj prišel na vrh Ljubela.

— Jaz pa s štirimi cilindri nisem mogel na vrh.

— Jaz pa prijatelji, sem z „holbcilindrom“ z lahoto prispel na vrh Ljubela . . .

Kdo „hlače nosi“ . . .

„Ko sem jaz prepovedala možu kajenje — je on prepovedal meni igranje na glasovirju.“

„In, kadi še tvoj mož?“

„Ne!“

„Igraš ti še na klavirju?“

„Ja!“

Tudi antialkoholist.

Delavec obišče razstavo proti prevelikemu uživanju alkohola. Vendar ni mogel dolgo gledati nenormalna srca — jetra — ledvice:

„Meni je zelo slabo tukaj notri“, reče svojemu znancu že zopet na stopnicah — kazaje na svoj želodec, „sedaj si ga pa moram hitro en frakeljček privoščiti.“

Potnik zavarovalnice.

Zobozdravnik: „Je li zavarovalni potnik vendar že odšel?“

Sluga: „Kaj pa še, sedaj pregovarja v čakalnici pacienta, da naj se zavaruje proti nezgodi — še predno pride k Vam v ordinacijo.“

Dobra ideja.

Berač: Dobro jutro gospod, prosim vas kaj za ubogajme.“

Gospod (bahavo): „Tako bi vam dal 5 dinarjev, pa nimam drobiža. Sto dinarjev pa vem, da nimate menjati.“

Berač: „Nak, gospod, menjati pa nimam. Ampak, oh, veste kaj, kar ves bankovec mi podarite, mi pa prihranite 19krat pot do vas.“

Pri pogrebu.

A. — Mejduh le poglej, koliko ima pokojni Bogatin sorodnikov. Kar jih na ves glas joka, to so vsi sorodniki.

B. — No, sedaj pa vidim, da prav nič ne veš. Vsi ti, kateri tako na glas jokajo, niso sorodniki pokojnega bogatina, ampak — upniki.

Prefriganca.

Pepe: „Povej mi Boltavzar, koliko nog ima konj?“

Boltavzar: „Jaz bi rekel, štiri.“

Pepe: „Jaz bi pa rekel osem. Le poslušaj! 2 sprednji, 2 zadnji, 2 levi in 2 desni.“

Boltavzar: „Pepe, ti si pa res kšajt buča. — No, pa ti meni povej, koliko nog ima pa osel?“

Pepe: „Tudi osem.“

Boltavzar: „Haha, kaj še. Osel ima samo dve nogi.“

Pepe: „Pa povej, na kakšen način, da ima osel samo dve nogi.“

Boltavzar: „Povem ti ne. Pač pa sam sebe poglej, pa boš videl.“

Mlada radoznata lepotica zaželela si je razvedrila in tako jo je povabil znan bogataš na svoj dom. Teklo je rujno vince od mize in gostje so postajali navdušeno vroči. Tedaj si zaželi tudi Elvira čašo napolnjeno z življensko tekočino, ki naj vžge plamen strasti. Zaželjeno — pri-nešeno — sam bogataš ponudi ji čašo. Krčevit oprijem — zapre oči — globoko vzdihne — in razočarana požre — vodo.

♦♦♦♦♦

V trgovini.

— Ja, še nekaj, koliko pa stane 1 kg čokolade?

— Tako okoli 5 Din . . .

— Prosim, pa mi dajte še 5 kg čokolade, ker je tako poceni.

— Na žalost, čokolade pa jaz ne prodajam . . .

Res poceni.

Moric: „Pusluš Tone, kako je to poceni: 2 litra vina, 1 pečena piška, 2 kruha. Vse skupaj 10 Din.“

Tone: „Ja, kje pa je tako poceni?“

Moric: „Ti si pa res čudak. Nikjer! Jaz samo pravim, da je to poceni.“

Listnica uredništva.

JAMA. Nas bo zelo veselilo. Samo, da bo sladka paprika in hud poper . . . Zdravo!

Lovska smola.

Dva nedeljska lovca se odpeljeta že zvečer od doma na lov. Seveda sta pri triurni vožnji docela posrkala steklenico slivovke. Že se je popolnoma zdani, ko sta prispela, oba precej v rožicah, na svoj rajon. Lahen šum in že zagledata bežečega zajca. Enemu se je puška zapletla med noge, medtem, ko je drugi pomeril — sprožil — debelo gledal za odhajajočim zajcem in dejal v zadregi:

„Jaka poslušaj, povej mi po pravici, koliko zajcev je bilo sedajle tam?“

„Samo eden. Aha, meni se pa svita v glavi, da si ti v svoji vinjenosti videl več zajcev.“

Peter: „Ne, no ja, to se pravi, dva sem sigurno videl.“

„No, potem je pa vse v redu. Če si dva videl, potem si gotovo napačnega streljal.“

Športas.

Autovozač (svoji ženi drugi dan po poroki): „Ako dobimo otroke, je seveda potrebno, da jim damo — autostrokovnjaška imena kakor: Bencinvonj, Teftefkica, Motorina i. t. d.“

Brihtna glavica.

Mati pokara hčerkico, ko jo ravno zaloti, da se postavlja na glavo: „To ti prepovedujem — nikdar se ne smeš postavljati na glavo, ker se vidijo hlačke!“

Drugi dan pride hčerka iz šole domov in pravi: „Mamica, danes sem se pa zopet postavljala na glavo, pa se niso nič hlačke videle.“

„Kako to?“ vpraša mati.

„Zato, ker sem jih prej slekla.“

Previdno.

Trgovec svoji ženi: „Pazi dobro, če nas naš novi pomočnik ne goljufa — vedno ta človek po vijolicah diši! Kako more človek s 500 Din plače vedno po vijolicah dišati?“

Zaljubljeni trgovski pomočnik.

Šef (zalotivši pomočnika v poljubljanju s knjigovodkinjo): „Kaj vidim? Vi poljubujete knjigovodkinjo? Ali nimate pod milim nebom ničesar boljšega delati?“

„Ne, gospod šef, priznati moram, da je ni boljše reči od poljuba gdč. Ane . . .“

Izgovor.

Gospod: „Vam se zdeha gospodična! „Ali vas morda moj pogovor dolgočasi?“

Gospodična: O, nikakor ne! Samo nekaj dolgošasnega sem mislila . . .“

Nesposoben.

— Kako, vi hočete vašega sina v kemiji izšolati? Saj vendar jecla?

— Ali to kaj upliva na kemijo, gosp. profesor?

— Seveda! On ne bo mogel niti najbolj navadnih izrazov izgovarjati, kakor n. pr.: Tetramethyldiamidodichlortriphemylcarbhidride . . .

Poravnajte naročnino!

Tudi zdravilo.

Predsednica dobrodelnega društva: „Vi pa tudi ne nehate z vašimi prošnjami za podporo češ, da nimate za zdravnika. Kaj vam je pa zopet predpisal zdravnik?“

Bolnik: „Ničesar — le dovolil mi je, da lahko pijem pivo.“

Zelo nežno napeljal.

Narednik (redovu): Vi Kurcević — od kje ste vi doma?“

Redov: „Iz Slavonije, gospod narednik.“

Narednik: „A, to je od tam kjer prihajajo najbolj pitane goske.“

Redov: „Istina je gospod narednik.“

Narednik: „No, bomo videli.“

Kritika.

Oče: „No, kako se ti je dopadla nova igralka?“

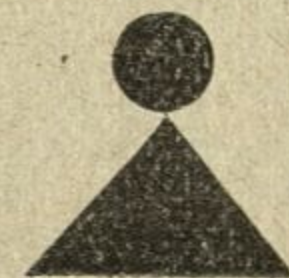
Hčerka: „Dobra moč samo — omedlevica v drugem dejanju je bila slaba. To napravi naša mama veliko bolje!“

Osveta.

Redakter: „Zakaj pa ne pišete tako, da bi se mladi parčki v vaših novelah tudi sešli in uživali?“

Starejša pisateljica jezno: „Ah, kaj, saj jaz tudi ne dobim nobenega . . .“

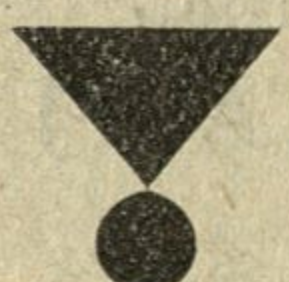
Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA**A. ERMAN - KRANJ****TELEFON 25**

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik**specijalna izdelava čevljev****Kranj, Glavni trg**

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke**BERKO**
LJUBLJANACene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „6ici“)

Strojno mizarstvo
Karol Ažman
Kranj štev. 37
Savsko predmestje**ANTON ŠORN**Izdelovalnica oblek
in čepicIzdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah**KLANEC - KRANJ****Oglašajte v našem listu!****ČE JE NESREČA**še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.**TISKARNA SAVA KRANJ**Se priporoča za vsa v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno